

Antifa – dnešní fašisti?

Mikuláš Hučko

3. júla 2020 ✚ *História*

“Proletariát musí mať dobre organizovaný aparát sebaobrany. Vždy, keď fašizmus používa násilie, musí naraziť na proletárske násilie.”–

Klára Zetkinová (1857-1933)

Andy Ngo je americký novinár vietnamského pôvodu píšuci o témach, ktoré sa nepáčia časti „progressívnej“ verejnosti v Spojených štátoch. V lete roku 2018 napísal kritický príspevok pre Wall Street Journal o päťtýždňovej okupácii a obliehaní Prístahovaleckej a colnej polície (Immigration and Customs Enforcement) v Portlande demonštrantmi počas protestov *Occupy Wall Street*, pričom, ako hovorí, opisoval iba to, čo videl, vrátane porušovania zákona a poriadku v tejto štvrti, ľuďmi z extrémnych ľavicových hnutí ako je Antifa, terorizujúcich obyvateľov tejto komunity a majiteľov miestnych obchodov. V júni roku 2019 bol počas demonštrácie Antify v oregonskom meste Portland surovo napadnutý.

Jeden z maskovaných bojovníkov nastriekal na neho chemikáliu, ktorá ho oslepila a spálila mu kožu na tvári. Celý mesiac bol oslepený. Hovorí, že všetko, čo videl, boli päste a ľudia s čiernymi maskami na tvári, ktorí ho bili do hlavy a hádzali do neho vajcia a iné predmety. Bol zaliaty krvou od hlavy až po päty, liala sa mu z uší, oči mal opuchnuté...

Profesorka NYU Ruth Ben-Ghiatová, špecialistka na štúdium fašizmu, to komentovala slovami: „Strieknuť do niekoho takýto mliečny koktail je to isté, ako sa ho pokúsiť zabiť...“ **Andy Ngo je iba jedným z tisícov, ktorí na vlastnej koži zakúsili pomstychtivú a trestajúcu päšť „antifašistov“.**

Tajné služby na celom svete to vedia: **Antifa je nebezpečná, pretože prestupuje zákon a ohrozuje poriadok.** Protesty v USA spôsobené smrťou Georga Floydá sa stali príležitosťou na ničenie, krádeže a obyčajné banditstvo. Podľa niektorých politikov a expertov prím vedie opäť Antifa.

Časť pozorovateľov tvrdí, že problém s Antifou je podobný ako v prípade Al-Káidy – nemá jednoliatu organizovanú štruktúru. Väčšina správ opisuje Antifu ako voľné hnutie alebo ideológiu. To sťažuje boj proti tomuto radikálnemu ľavicovému zoskupeniu. Podľa Soerena Kerna však empirické dôkazy ukazujú, že Antifa je v skutočnosti vysoko organizovaná, dobre financovaná a globálne rozšírená organizácia.

Antifa verí, že je morálne opodstatnené útočiť na ľudí jednoducho preto, že s nimi politicky nesúhlasí. V samotnej Antife existuje veľa rôznych skupín, mnohí členovia sa angažujú za práva zvierat alebo sú za socializmus a proti kapitalizmu. Keď sa však spájajú a na tvár si dávajú čierne masky, zabúdajú na všetko, a idú za spoločným cieľom: umlčať akúkoľvek opozíciu.

Byť proti fašizmu znie veľmi pokrokovovo. Byť proti fašizmu však nie je to isté, ako byť priaznivcom Antify. Byť proti „nenávisťným rečiam“, neznamená vždy aj schvaľovať slobodu prejavu.

Antifa je v prvom rade anarchistickej a antikapitalistickej, čo znamená, že má svoju agendu, ktorá je **diametrálne odlišná od toho, čo by si väčšina ľudí priala**. Pretože „byť proti“ nestačí..

Spoločnosť vysnená Antifou vedie k rovnakému druhu útlaku, o ktorom tvrdí, že proti nemu bojuje. Antifa bojuje napríklad proti Donaldovi Trumpovi, pretože jej prívrženci veria, že Donald Trump je fašista. Prečo? Donald Trump má byť fašistom kvôli svojej prísnejšej prístahovateľskej politike a jeho snaha vybudovať silný plot má byť zasa dôkazom, že nenávidí cudzincov.

Keďže Antifa do nepríčetnosti nenávidí Donalda Trumpa, robí všetko preto, aby zachránila Ameriku pred „novým nacistickým režimom“. V deň inaugurácie prezidenta v januári 2017 vo Washingtone DC a vo februári 2017 v Berkeley v Kalifornii násilie jej prívržencov spojené s ničením majetku bolo v každom prípade kriminálne. Rozbíjali okná v obchodoch, na políciu hádzali Molotovove koktaily a kamene. Neboli to činy antifašistov, ale anarchistov nenávidiacich policajtov. Nie div, že americký prezident Donald Trump ohlásil, že Spojené štáty chcú zaradiť Antifu do zoznamu teroristických organizácií.

Antifáci sa však vôbec necítia obmedzovaní konvenčnými normami. Ide im o odstavenie „fašistov“ nielen na ulici, ale všade. Pritom za „fašistov“ považujú všetkých, ktorí majú iné politické názory než oni. Antifašista nemá toleranciu voči intolerancii. Nie je dovolené s ním nesúhlasiť. **„Žiadna tolerancia pre intoleranciu“**. V tomto sú žiakmi Frankfurtskej školy. Herbert Marcuse, azda jej najznámejšia osobnosť, vynašiel absurdný protirečivý termín „represívnej tolerancie“, volal po tzv. „oslobodzujúcej tolerancii“, ktorá vyžaduje „netoleranciu k pravicovým hnutiam a toleranciu k ľavicovým hnutiam“.

Marcuse ospravedlňoval násilie: „Existuje prirodzené právo utláčaných a ochromených menších postaviť sa na odpor a používať extralegálne prostriedky, pokiaľ tie legálne sa ukážu ako nedostatočné,“ napísal. „Zákon a poriadok sú vždy a všade zákonom a poriadkom, ktorý chráni etablovanú hierarchiu. Je nezmyselné dovoľávať sa absolútnej autority zákona a tohto poriadku proti tým, ktorí kvôli nemu trpia a bojujú proti nemu. Keď použijú násilie, nie je to začiatok nového režimu násilia, ale pokus o jeho prelomenie.“

Antifu nezaujíma sloboda prejavu ani iné zásady slobody, pretože to nie sú komunistické anarchistickej princípy. V Nemecku Antifa mnohokrát iniciovala nepokoje, najmä ako odpoveď v reakcii na demonštrácie proti prijímaniu migrantov alebo počas stretnutí medzinárodných grémií. Nemecký spolkový úrad na ochranu ústavy (Bundesamt für Verfassungsschutz, BfV) píše o Antife na svojej webovej stránke: „Publikácie a vyhlásenia [Antify] podnecujú útoky proti extrémistickým pravicovým demonštráciám. Jej agitácia je taktiež namierená proti niektorým štátnym inštitúciám a ich predstaviteľom. **Zverejňuje adresy a citlivé informácie o politických oponentoch**, čo možno chápať ako pobádanie na útok proti nim. BfV varuje, že **akcie Antify zvyčajne vedú k materiálnym škodám a ohrozeniu života a zdravia** občanov. Úrad členov Antify zaraďuje medzi ľavicových extrémistov vyhľadávajúcich násilné strety, ktorých počet v Nemecku v roku 2018 bol odhadovaný na 9 tisíc.

Militanti Antify **si sami ľubovoľne definujú nepriateľa a vedú proti nemu totálnu vojnu**. Týmto nepriateľom môžu byť vodcovia krajín G20 alebo G7, banky, liberálna pravica alebo dokonca úplne nejaká iná náhodná skupina. Zároveň sú títo údajní antifašisti nepriateľsky nastavení voči tomu, čo definujú ako „systém“, a čo v praxi znamená všetku realitu, ktorá ich obklopuje, fungujúcu v rámci štátom

garantovaného zaručeného poriadku. Preto ich účasť na demonštráciách obvykle znamená bezdôvodné rozbíjanie všetkého naokolo. **Antifašisti z Antify sa dokonca domnievajú, že poriadok, v rámci ktorého Západ funguje, je v zásade „fašistický“ a znamená útlak „ľudu“.** Je im jedno, že keď prakticky uspokojujú svoju potrebu ničenia tohto poriadku, ničia majetok, na ktorom ľudia roky pracovali, pretože pracovali v tomto systéme a tento systém je zlý. Ničiť majetok je podľa nich vždycky správna vec.

Antifa je veľmi aktívna vo vojne s políciou. Škody spôsobené zrážkami v júli 2017 v Hamburgu počas samitu G20 sa odhadujú na 12 miliónov eur. V tom istom roku, sotva o pár týždňov neskôr, došlo v Charlottesville v USA k nemenej násilným zrážkam a pár mesiacov predtým v apríli v Berkeley. Už vtedy Donald Trump označil práve Antifu za zodpovednú za násilnosti. Jeho vyhlásenie potom vyvolalo sväté rozhorčenie, najmä na nemeckých sociálnych médiách, v ktorých **celebrity a ľavicoví politici** začali reagovať hashtagom #IchbinAntifa („Ja som Antifa“).

Korene Antify v jej dnešnej podobe, ako ju poznáme z médií, možno nájsť v hnutí proti globalizácii, ktoré malo silný, ale nie veľmi slávny vstup v roku 1999 počas nepokojov v Seattli v súvislosti so summitom Svetovej obchodnej organizácie. Škody na súkromnom vlastníctve, predaji a službách, ktoré spôsobené ľavicovou koalíciou rôznych organizácií a hnutí, sa odhadovali na dvadsať miliónov dolárov. Taktika Antify spočíva vo vyvolávaní extrémnych násilností a ničenia majetku s cieľom vyprovokovať tvrdý zásah polície, ktorý akože potvrdí, že vláda je „fašistická“.

Akceptovanie násillia zo strany Antify je založené na presvedčení, že existuje násillie „dobré“ a násillie „zlé“ a že etické hodnotenie jeho použitia musí brať do úvahy kontext. Ich násillie je „dobré“, pretože sa zameriava proti „bielemu supremacizmu“. A to je pravdepodobne najdôležitejšia črta Antify, ktorá v spojení s extrémne širokým chápaním „fašizmu“ znamená, že ju treba považovať za mimoriadne nebezpečnú štruktúru.

Republikánsky kongresman zo štátu Indiana Jim Banks v liste riaditeľovi FBI pripomína niekoľko najnovších príkladov aktivity Antify v USA:

„V júli 2019 hodil aktivista Antify Molotovove koktaily do stredu Americkej colnej a prístahovaleckej služby (ICE) v Tacome. Polícia ho zastrelila a Protifašistická akcia v Seatli ho vyhlásila za „mučeníka, ktorý dal svoj život v boji proti fašizmu“. Rok predtým spoločnosť Antifa zverejnila zoznam s osobnými údajmi tisícšesťsto pracovníkov ICE – čo je súčasť taktiky zastrašovania a zameriavania sa na ciele, o ktorej píše nemecká BfV.“ Preto Banks tvrdí, že Antifa spĺňa podmienky pre to, aby bola uznaná za domácu teroristickú organizáciu.

Antifa napáda stále nové skupiny, ktoré považuje za utláčateľské.

Vo Francúzsku v máji 2017 Antifa zaútočila na policajných dôstojníkov a hádzala do nich Molotovove koktaily. Proti čomu protestovala? Proti kandidatúre Marine Le Penovej. O dva mesiace neskôr v Nemecku Antifa vyčíňala v uliciach a zaútočila na políciu pri protestoch proti samitu G20. Stavala pouličné barikády, zapalovala autá, podpaľovala obchody a hádzala Molotovove koktaily na policajtov. Pri zrážkach bolo zranených 476 príslušníkov polície.

V novembri 2019 v Lipsku sa gang antifáčkových punkáčov vlámal do domu 34-ročnej realitnej agentky a surovo ju zbil v rámci svojho boja proti developerom. Antifa neschvaľuje súkromné vlastníctvo, najmä

neznáša drahé súkromné vlastníctvo. Tak ju jednoducho zmlátili. A potom ešte podpálili dva žeriavy na stavenisku spôsobiac škodu vo výške desať miliónov eur.

Dnešné logo Antify evokuje odznak *Antifaschistische Aktion*: organizácie, ktorá bola založená v roku 1932 nemeckými komunistami pod kontrolou Moskvy, aby ako jednotný front slúžila v boji proti „fašizmu“. **Stalinova definícia fašizmu bola, samozrejme, rovnako široká ako tá dnešná.** Preto komunistická strana Ernsta Thälmana mobilizovala svoju energiu a svoje sily ani nie tak proti národným socialistom, ako proti „sociálnym fašistom, ktorí zradili robotnícku triedu“, čiže proti sociálnym demokratom a arogantne si namýšľala, že „po Hitlerovi prichádzame my“. „Antifašistický jednotný front“ teda slúžil úzkym záujmom strany: jej členovia na berlínskych uliciach mlátili tých istých trockistov, ktorí vyzývali na vytvorenie skutočne jednotného frontu proti nacistom.

Antifašizmus sa neskôr stal zakladateľským mýtom v NDR a aj Berlínsky múr sa nazýval *antifaschistischer Schutzwall*, antifašistický obranný múr. V západnom Nemecku v osemdesiatych rokoch sa za antifašistov vydávali autonomistické krajne ľavicové skupiny, ktoré chceli spoločnosť aj provokovať.

Za skutočné rodisko Antify je však možné považovať západné Nemecko s históriou radikalizujúceho sa študentského hnutia Rudiho Dutschkeho v šesťdesiatych rokoch ako mimoparlamentnej opozície (Ausserparlamentarische Opposition). Niektorí z jej aktivistov potom zakladali ľavicové teroristické organizácie, ako bola Červená armádna frakcia alebo Revolučné bunky, ktoré bojovali bombami, únosmi, vraždami a únosmi proti „fašistickému“ nemeckému štátu.

Predchodcami Antify boli aj *squatter*i, ktorí obsadzovali opustené budovy, ktoré sa stali dôležitými centrami podzemnej kultúry a antiautoritárskeho hnutia – napríklad do Západného Berlína pricestovalo veľké množstvo mladých ľudí, aby unikli vojenskej službe a obsadzovali domy najmä pozdĺž Berlínskeho múru. Pokusy o ich vysťahovanie políciou viedli k vytvoreniu sebaobranných jednotiek, ktoré čoraz tesnejšie spolupracovali medzi sebou a vyvinuli sa do takzvaného čierneho bloku, ktorého čierni maskovaní bojovníci sa pravidelne zrážali s policajnými silami, ako napríklad pri návšteve Ronalda Reagana v Berlíne v roku 1987 alebo na prvého mája. Čierny blok sa potom objavoval po celom svete a je stále neodmysliteľným účastníkom protiglobalizačných protestov a nepokojov pri medzinárodných samitoch.

Dôležitou hybnou silou na ceste k zrodeniu Antify bolo hnutie proti jadrovým elektrárnam. V roku 1980 demonštranti obsadili plánované miesto skládky jadrového odpadu v NSR, na ktorom sa mesiac zdržiavalo **asi tisíc demonštrantov, ktorí vyhlásili demokratickú slobodnú republiku Wendland s vlastným hraničným priechodom a pirátskym rádiom** – vidno tu analógiu s Autonómnou zónou v meste Seattle. K spojeniu nemeckých a neskôr medzinárodných antifáčskych skupín došlo okolo roku 1990, keď spolu s mladými s prisťahovaleckým pôvodom vystupovali proti krajne pravicovým demonštráciám. V tom čase sa tiež používalo logo známe dnes, v ktorom jedna z vlajok bola zafarbená na čierne, ktorá symbolizuje anarchizmus. Nepokoje opakovane viedli k úmrtiam: V roku 1989 napríklad Corneliu Wessmannovú, ktorá utekala pred policajtmi, zrazilo auto a ako reakciu na to v tridsiatich mestách antifáci útočili na banky, obchody, obchodné domy, štátne úrady.

V Amerike sa z punkovej scény na Stredozápade vyvinula sieť s názvom Protirasistická akcia, ktorú organizovali členovia bývalej ľavicovej teroristickej skupiny Weather Underground a ozbrojené čierne zbory. Prvá americká bunka, ktorá nesie meno Antifa, bola založená v Portlande až v roku 2007 a pravdepodobne

mala veľký podiel na tom, že aj za morom sa udomácnili európske metódy militantizmu. Dnes sa popri pouličných konfrontáciách dôležitou súčasťou aktivít spoločnosti Antifa stal boj na internete, **zverejňovanie na internete citlivých osobných informácií o osobách**, o ktorých si myslia, že sú členmi krajnej pravice.

Okrem anarchizmu je ďalším významným zdrojom inšpirácie pre antifa ideológiu tzv. autonomizmus talianskych marxistov, ktorí hľadali nové spôsoby revolučnej praxe, s dôrazom na „autonómnou organizáciu“ robotníckej triedy. Hnutie Talianskej robotníckej autonómie (Autonómia Operaia) zakladalo zamestnanecké rady, organizovalo protesty proti vysokému nájomnému a aktívne bojovalo za radikálne feministické ciele.

V roku 1976 sa desaťtisíc žien oblečených ako bosorky vydalo do rímskych ulíc a skandovalo, že „už nie sme matkami ani dievčatami, zničíme rodiny“. Autonomizmus potom zapustil korene aj v západnom Nemecku; hoci sa zapájali do spoločenských bojov, nemeckí autonomisti chceli ísť nad rámec tradičnej ľavicovej politiky a, ako to uviedla jedna zo svojich publikácií, obhajovali „nový spôsob života“.

Ideológiu voľne organizovaných skupín medzinárodnej antifáckej siete možno zhrnúť do nasledujúcich hesiel: antikapitalizmus, odmietanie nativizmu a národných rámcov, ostrý antirasizmus a anti-sexizmus – boj proti „bielemu supremacizmu“, boj proti homofóbii, transfóbii, islamofóbii atď., odmietnutie slobody slova, boj proti krajnej pravici aj za použitia násilia.

Zaujímavá je štruktúra nemeckej Antify vytvorená v deväťdesiatych rokoch: kvôli hriechom Nemecka stojí na strane Izraela a v konečnom dôsledku podporuje zahraničnú politiku amerických neokonzervatívov. Preto v roku 1995 oslavovala päťdesiate výročie bombardovania Drážďan. Vo všetkom ostatnom zaujíma dôsledne „antimperialistické“, „antisiónistické“ a protizápadné postoje.

Treba však povedať, že nie každý z radikálnej ľavice ich podporuje: **Podľa filozofa Noama Chomského je hnutie „je obrovským darom pravici“**. Iní klasifikujú sieť ako liberálnu, pretože svojou útočnou taktikou proti jednotlivcom odvádza pozornosť od systémových problémov.

Svet hudobnej subkultúry zohral v dejinách Antify dominantnú rolu. V roku 1976 na jednom zo svojich koncertov Eric Clapton vyhlásil: „Nemôžeme dovoliť, aby sa z Anglicka stala ‚čierna kolónia‘“ a ocenil protimigračného politika Enocha Powella, za čo bol obvinený z rasizmu. Jeho výrok vtedy podnietil vznik hnutia *Rock Against Racism* vo Veľkej Británii.

Veľká väčšina dnešných amerických antifa-aktivistov pochádza z beloškej mládeže. Podľa sociológa Wisconsinkej univerzity Stanislava Vysotskeho zameriavajúceho sa na fašistické a antifašistické hnutia, polovica z jeho antifáckych respondentov patrila k nejakej sexuálnej menšine a na rozdiel od predsudkov, že aktivisti pochádzajú hlavne z bohatých rodín, väčšina ich v skutočnosti pochádza zo strednej a robotníckej triedy.

Súvisí to aj so skutočnosťou, že na univerzitných kampusoch smie Antifa vyvíjať činnosť a verbovať nových prívržencov. K tomuto sa kriticky vyjadril Peter Borghossian, docent na Portlandskej univerzite:

„V prvom rade treba ich odpojiť od prameňa, z ktorého pochádza ideológia – a ona prichádza z univerzít, z jej akademických katedier. Naše univerzity učia úplne pomätené antidemokratické idey, ba idey extrémnej ľavice, idey, ktoré sú úplne odtrhnuté od reality. Zaoberajú sa napríklad rasou a genderom a trans otázkami,

ktoré sa točia okolo identity. Učia študentov tieto myšlienky, pričom druhú stranu vôbec nepočúvajú, a potom, keď sa stretnú s opačným pohľadom, hneď to považujú to za fašizmus a okamžite chcú proti tomu bojovať.“

„Takmer všetky majú katedry pre štúdium bezprávia (grievance studies), ktoré učia mladých, aby všade hľadali bezprávie – rasové bezprávie, rodové bezprávie, akýkoľvek druh vnímaného alebo historického bezprávia, ... A keď sa na všetko začnete pozerat' z hľadiska rasy alebo rodu a vycvičíte ľudí, aby ustavične rozmýšľali o bezpráví a rozhorčovali sa nad ním a uvažovali, ako tento útlak zvrhnúť, mladí sa stávajú precitlivejší, čo potom prejavujú vo forme fyzického násillia a umlčlaviania ostatných.“

A dodáva: „Toto nie sú ľudia s otvorenou myslou, ktorí vás radi vypočujú a angažujú sa. Na stránke tzv. ženských štúdií Portlandskej štátnej univerzity sa slovo aktivista alebo niektorý jeho variant a nachádza sedemkrát. Formujeme študentov aktivistov, ale čo títo aktivisti presadzujú? **Sú to aktivisti vyhládávajúci bezprávie a dôvod na rozhorčenie doslova všade a vo všetkom.**“

Posledná vec, ktorú Antifa a jeho spojenci chcú, je vyriešiť nejaký problém. Veľmi dobre vedia, že násillie a rabovanie ničia nielen obchody a automobily, ale aj akúkoľvek šancu pre schválenie významných reforiem. Podnecovaním triedneho boja a rasového boja dúfajú, že rozbijú krajinu a zavedú socialistickú revolúciu.

Pre ich propagandu je kľúčové do omrzenia tvrdiť, že Amerika je „rasistická“ krajina. Podľa nich naše inštitúcie sú prirodzene kontaminované „rasizmom“ proti čiernym a iným rasovým menšinám. „Biela supremacia“ čiernych nielen utláča, ale ich zabíja skutočnou „genocídou“. Polícia je jedným z hlavných nástrojov tejto „bielej nadvlády“. Progresívci tvrdia, že „rasistickí“ policajti „lovia“ černochoch v „epidémii“ násillia.“

Televízne správy v tomto procese zohrávajú dôležitú rolu, keď hovoria, ako interpretovať súčasné nepokoje. Na obrazovke vidíme rozbité výklady a ulice osvetlené horiacimi vozidlami, ale komentátor správ nás uisťuje, že prevažná väčšina demonštrantov je pokojná.

Ak sa strana „progresívnej“ liberálnej ľavice dostane k moci, zmeny, ktoré môžeme očakávať, budú takmer rovnako rozsiahle a rýchle ako zmeny, ktoré nasledovali po boľševickej revolúcii v Rusku. To nie je prehnaná predpoveď. **Dnešní liberálni ľavičlari zdieľajú mnoho rovnakých ideologických, politických a ekonomických názorov ako leninisti.**

Hovorí sa, že cenou slobody je večná ostrážitosť. Je však ťažké byť ostrážitým v dobe večného rozptyľovania. Skutočnosť, že mnohí si myslia, že návrat k normálu je jednoducho návratom k nakupovaniu, športu a nezmyselným zábavam, svedčí o tom, že sme zle pripravení vzdorovať ľuďom zameraným na jediný cieľ – na revolúciu.

URL adresa článku: <https://christianitas.sk/antifa-dnesni-fasisti/>